

PIKOLE 2

PŘED ŠESTI LÉTY V PŘÍBRAMI VÁLEČNÝ OHEŇ VZPLÁL! TO
DVA ČASOPISY - "KOLOVĚT" A "NOC" - ROZHODLY SE
O OPRAVDOVOST SVÉ POEZIE BOJOVAT.

SNAD MOHLY SPOJIT SÍLY SVÉ A SPOLEČNĚ SE FORMOVAT,
VŠAK PIJ ZE DŽBERU S ČLOVĚKEM, JEŽ SNAŽÍ SE DOŇ SVÉ
SLINY NAPLIVAT.

PO LETECH BOJE UTICHLY A Z "NOCI" ČASOPIS "PIKOLE"
SE STAL, VŠAK "KOLOVRAT" JIŽ NENÍ, POUZE JEDEN JEHO
POETA - "RUMCAJS" - PUBLIKUJE DÁL.

PŘEŠEL NA CESTU OFICIÁLNÍHO TISKU, JSA SVÝMI KAMARÁ-
DY POVZBUZOVÁN, DO STŘEDOČESKÉ "SVOBODY" TEĎ PÍŠE A
DLOUHO BYL NOCAŘI IGNOROVÁN!

NYNÍ ZASLECHLI JSME VŠAK, JAK MALÍ PROTI NĚMU JSME,
TAK NEZBÝVÁ NÁM NIC JINÉHO, NEŽ JEDNOU RADOU OZVAT
SE :

" Opatrně, Rumcajsi, s vidlemi svými, ať nás neušpi-
níš hnojem, jež kydáš sobě na hlavu a trousíš všu-
de kolem !!!"

Sestaveno ze starších publikací Nočního města.

SACMO

Probudil jsem se. Něco hnusně škruňkalo. Zeptal jsem se Sačma: "To škruňká v břiše tobě nebo mně, Sačmo?"

Sačmo je můj brácha. Brácha Sačmo. Říkám mu Sačmo, protože když jsem se tu poprvé probudil, seděl mi na prsou, vypadal jako pelichající mourovatej kocour, akorát místo hlavy měl uslintanou jazztrubku a říkal: "Neplakej Ernie, neplakej, vem si karamelky." A vypliv je z té trubky. Kdysi, ještě se ségrou, jsem viděl L. Armstronga. Měl stejnou trubku. Aspoň co se pamatuju. Louis Satchmo Armstrong. Asi nenávidím Sačma, svýho bráchu Sačma.

"Seru ti na karamelky! Nejsem žádnéj Ernie! ÚÚÚÚÚ"

"Jsi v pohodě, jen klid Ernie. Si v pohodě. No né?"

Pak mě kousl do ruky a já jsem hned usnul.

Teď jsem zase tady. Něco tu hnusně škruňká, jako by něco ucházelo dovnitř. Neškruňká v břiše tobě Brici? Ne. Brici spí. A to škruňkání, to škruňkání, který mě zabíjí víc a dál, ani není z břicha.

"Ernie, co kecaš vo škruňkání? Jsi v pohodě, Krtamůda letí." A jó, Krtamůda. To je Sačmova matka. Moje ne. To Sačmova. Brici, já a Sačmo jsme v Krtamůdě. Prej přímo v prsou, říká Sačmo. Podíval jsem se na něj. Sačmo se každěj den mění. Brácha? Vždycky, když se probudím, vypadá jinak. Dřív sem se divil, že ho hned mezi všema mrtvejma zrůdama tady poznám. Teď už vím. Poznám ho podle očí. Tak silný je nemá nikdo. Teď na něj koukám. Vypadá jako čerstvě narozený nebo čerstvě stažený štěně. Hlavu samou vrásku jako starej dědek. Hádám, že břich má plný pravítek, aspoň mně to tak připadá. Ten je odpornej a zlej, odpornej můj brácha Sačmo.

ÁÁÁÁÁ! To se protahuje Brici. Protahuje si jen trup. Nohy nemůže. To mu jednou nařídila Krtamůda /vzkazoval Sačmo/, že musí pořád běhat, aby tu kaši, co je tu mezi náma a těma mrtvejma zrůdama všude po zemi, udupal. Brici byl nešťastnej. Pořád plakal! "Nemůžu, ne, nebudu tu běhat byl bych si sám sobě směšnej! Nemůžu?!... Pak nás Brici poprosil, abysme ho nějak zmrzačili, aby ho Krtamůda přestala nutit. Já se na něj vykašlal, ale Sačmo, ten den velká žlutá sůva, mu překlofal achilovky a pro jistotu i slabiny. Krtamůda po Bricim teď nic nechce a tukan Brici je šťastnej. Brici se vůbec nemění jako Sačmo a je šťastnej. Tukan Brici s rozervanýma slabinama a achilovkama je šťastnej. Nevěřil bych tomu nepoznat Briciho. Ale stejně se mi zdá, že chyt infekci a plíseň.

Teď mi vypráví, co se mu zdálo. Já žádný sny nemívám. Když je největší bolest, tak mi Sačmo nakousne žilku a za chvílku si nic nepamatuju. Chtěl dělat svejm dětem jablkovej koláč, nevzpomenul si na recept. Začal si prej z toho vykousávat svý duhový brka na temeni. ÓÓÓ co to tu tak škruňká? Áú, ten chrapot mě bolí! "Pak sem to vyřešil tak, že sem upek borůvkovej, na ten sem znal recept" Fuj to je chrapot! Už to píská! Hlava! Áú!

Sačmo! Zachraň mě od toho!

Sačmo má šťastný výraz, hubu oď krve, vykousává Bricimu duhový Pera. Brici! To neslyšíš ten chrapot? Ně! !

Něco mě štíplo jako komár do levýho předloktí. ÁÁch! Nádhera.

SLIZ

Viděl už trouchnivějící lidi
A živé maso
Které se hýbá
Viděl bezzubé čelisti
Bezmocně sevřené
V agónii smrti
Viděl i muže s hlavou
Jak shnilý, prožraný meloun
A do novin si dával inzerát:
"Moje rakve něco vydrží!"
Na život si nenadával,
říkal jen: "Je to sliz!"
A tak se chtěl i slizky chovat
Sliz pořád tvaroval, kreslil a opěvoval
I ženu chtěl mít slizkou
Vzal si chobotnici
Styk s ní byl slizký
A on jen řval!
Pak narodilý se mu
Slizký děti
A jeho život
Byl vytvarován.

LÉTAJÍCÍ HRABĚ

Hraběnka z Edelstadtu mi políbila ruku
A já nevychovaný...
A stále mladý...
Pobíhal jsem u stolů
A sluhům jedl kravaty
Jež na srdci mi uzel udělaly
A city, city ke mně jako ke skále potom pronikaly!
Já tak mladý...
V hraběncině róbě kočárem se vozil
A vyjícím psům krvavé maso házel.
Na konci cesty jsem kočího políbil
Do dlaně mu vtiskl zlato
A vyjevenému obličejí zamával.
Poslední slova - kočího výkřik HYJÉÉ !!
A tamtamy kopyt prolétly krajinou.
Zůstal jsem sám na kraji světa
A neměl odvahu seskočit dolů
Jen jsem svěsil ze země nohy
Kolébal se v rytmu tanga.
Byl jsem konečně sám !
Měsíc šklebil se těm divným mravům
Ale vesmír otevřel svůj klín dokořán -
- vnořil jsem tam hlavu, ruce, tělo
Nakonec jsem letěl
Letěl dlouho - unavený pták
A uprostřed své pouti
Jsem se ve vesmíru šťastně rozesmál.

WHISKY

Po dlouhých dnech čekání
a neskonalých útrapách,
po letech prchání
a čase skrývání,
v šatech potrhaných, špinavých
a veskrze promáčených,
stanula konečně dívka
na symbolu ženskosti,
na obrovském stroji času.

K smrti unavená,
ale nepokořená,
opřela dřevěnou harfu o rameno
a něžnými prsty
rozevlála struny do melodie výšek.

Mnohé neznala.
A ani kříž si k srdci netiskla.
A přesto každý vycítil
bolest té dívky
a na nic se jí neptal,
když melodie utichla a ona místo prstů
vložila do strun hlavu
a střesoucím se dechem
na svém symbolu
v ženu vospěla.

Zavraždil bych vás všechny
Kamarádi moji jediní!
Zakroutil bych krkem
Každému zvlášť
A praštil vo zem s vašema mozkama.

Vídal jsem vás všechny a neznal nikoho
Miloval VÁS a utloukal SÁM SEBE
Zmítal se v slastech a zvracel po pivu
Nahlížel do vašich životů a vy na můj kašlali!
Teď už se probírám z toho šoku
A z vás jsou policajti, bachaři a zvířata
Pozdrav na ulici, přimhouřený voko
Kašlu na tvoje poklonky !!
Prachy se ti sypou a vobušek houpe u nohy !!

Smějete se mládí a klaníte se moci.
Prasácky souložíte a sádlo vám kyne !
Zabiju vás !!
Hnusíte se mi !!
Jako všechno, se sraší mocí !!

VYBRÁNO ZE ŽIVOTNÍCH PŘÍBĚHU Dr. CASSISE

A FARÁŘE PIKOLEHO

Dříve než se začnete do prvních vět Pikolových Podivuhodných proměn, dovolte nám zmínit se o životě jeho otce - doktora Cassise. Jak sami nakonec uvidíte, bude mít tato zmínka své opodstatnění, neboť lidé Cassisova formátu se nerodí každé století. Začneme úryvkem z jeho deníku, který byl spolu s životním příběhem Cassisovy platonické lásky - neukojitelné Viktorie - uveřejněn v časopise "Noc". Bohužel, díky erotickému ladění "Poslední souložce" (život a skonání nebeské Viktorie), došlo ke zcizení všech výtisků tohoto čísla neznámými čtenáři a zcela určitě nyní patří mezi skvosty jejich literárních sbírek. Redakce "Noční město" ale naštěstí vlastní originál příběhu, který byl po mnoha propitých dnech sepsán na pět papírových sáčků v Bezděčíně, vesničce u Mladé Boleslavi.

Ale nyní již nechme promluvit deník doktora Cassise:

"Mé jméno je doktor Cassis. V den narození spáchal otec sebevraždu a matka krátce po porodu ochrnula. V raném dětství se mne tedy ujala má drahá teta, osoba bezmezně holdující alkoholu a ženám."

O několik stránek dále:

"Zhnusen věčnou lidskou touhou zakrývat své tělo, napustil jsem kůži černým dehtem a na hrudě si přišil sedm bílých knoflíků. Z čela mi vyčnívá dlouhý roh, který si pravidelně zabrušuji do ostré špice."

Tolik k hlavním rysům Cassisova zevnějšku. Nyní se zaměříme na vztah doktora k jeho tragické lásce - Viktorii:

"Jedinou mou láskou ve světě podtvorů je božská Viktorie, pro niž jsem schopen všeho. Dobře znám její vášeň (monumentální nymfomanie - pozn. Noc), která ji štvě světem podmužů, neschopných

tuto její touhu naplnit, a proto jsem pro ni vytvořil Šíleného Jezdce, zázračné dílo mé fantazie a umu."

Zde skončeme s doktorovými zápisky a věnujme se chvíli šťastné dvojici milenců, neukojitelné Viktorii a Šílenému Jezdci. V Poslední souloži je mužský geroj popsán takto:

"Oči ocelového monstra poháněného motorem o síle 3 000 koní vypalovaly na těle prostopášnice desítky mokvajících boláků, zatímco pánevní soukolí mechanicky a bez vzrušení zaráželo čtyřicet centimetrový bodák do ..."

Vpravdě ďábelský výtvar, ale přesto není možno říci, že by se díky svým zkušenostem a živočišnému půvabu, nechávala Viktorie zahánbit. Jen pro ilustraci: Již v osmi letech eroticky dovádí s bezzubými starci v jistém domě a když kmeti vyčerpáním usnou, podaří se jí husarský kousek:

"Holčička se rozesmála a rozlila v místnosti několik lahví petroleje. S efektem budoucí děvky si zapálila cigaretu a pomalu dohořívající sirka padla na jedno z těl..."

Ano, nad celým životem Viktorie se vznášel obraz orgasmů a vražd. O těchto a o jiných Viktoriiných vášních (prostí lidé je nazývají sadismem, nekrofilii, masochismem, nymfomanií...), a o jejím celkovém životním postoji hovoří též úryvek z našeho příběhu:

"Je něco víc než neřest a smrt? Smrt a soulož mě naplňují vším! Já, nejkrásnější na této planetě, mám právo ničit vše, co se nedokáže vyrovnat rozkoši mého těla. Snad jedině de Sadova Jiuletta mi může dát to, co žádný z mužů!"

Ale bohužel i Jiuletta umírá pod zklamanou Viktoriinou rukou a konec de Sada opět dokumentuje Poslední Soulož:

"Ukojený de Sade náhle vstal, strhnul ze zdi těžký meč a s divoce svítícíma očima se blížil k Viktorii:

'Bylas dobrá, ale nebudeme to protahovat...'

Viktorie, která teprve v tomto okamžiku dospěla k vyvrcholení, vytrhla silou rozkoše z kamenné zdi svá ocelová pouta a omotala je zděšenému markýzi kolem krku. Ozvalo se zapraskání a markýz de Sade padl se zlomeným vazem na podlahu."

Taková byla tedy její temná minulost. Cassis ji znal a přesto (nebo právě proto) ji neodsuzoval, ba právě naopak. Doktor Viktorii miloval. Ale nebyl to vztah oboustranný. Viktorie Cassisem pohrdala a dokonce se posmívala jeho knoflíkům. Často zpívala písničku: "Cassisi, Cassisi, jsi blbej jak tví knoflíci." Doktor se trápil a doufal, že si vytvořením Šíleného jezdce připoutá srdce Viktorie. Jeho plány však zmaří neočekávaný výbuch Jezdceva těla, který v okamžiku své destrukce pohlavně zpracovává Viktorii. Těžko popsat Cassisův psychický stav po smrti milované. Zcela zničený se nechává obloudit "Kuřačkou ocasů" s paranoidní trepkou na levé noze a díky tomuto jedinému Cassisovu pohlavnímu styku přichází na svět jeho syn - farář Pikole. Přichází na svět v pohřebním ústavu Concordia, který zoufalý Cassis založil nedaleko Mladé Boleslavi. Samo Pikoleho zrození je aktem v jistém slova smyslu dosti nezvyklým a tudíž se mu budeme chvíli věnovat.

25. února, přesně o půlnoci, se Mladou Boleslaví táhl hrozný řev několika desítek šílců. Tak charakterizovalo úlek porodního asistenta, jakéhosi Krupky, několik Mladoboleslavanů, netušících, že hlomoz, ryk a rachot který zaslechli, vycházel z úst jednoho člověka, přivádějícího na svět faráře Pikolu. Ale povězme si o mladém Krupkovi něco více. Byl zaměstnán u doktora Cassise, v pohřebním ústavu Concordia a působil zde jako hrobník. Své po-

volání vykonával téměř až s úchylnou obětavostí, jelikož doufal, že mu jeho snaživost přinese brzké povýšení mezi elitu Cassisových oblékačů mrtvol, což podle neověřených zpráv přinášelo tučné zisky. Nechtěl proto nechat svůj služební postup náhodě a pravidelně docházel k doktorovi domů, kde mu několik hodin pečlivě leštil sklovinou se bělající roh. Cassis si Krupku oblíbil a to se právě stalo v budoucnosti příčinnivému chlapci osudným.

25. února, krátce před půlnocí, schvátily Kuřačku ocasů kruté porodní bolesti a Krupka byl jediným, kdo v té chvíli přebýval v Cassisově sídle. Polekaný učedník se zprvu pokusil prchnout, ale pak si uvědomil, že po zdařilém porodu nebude na cestě k jeho povýšení dalších překážek a tak se jeho ruce během několika minut vsoukaly do Kuřaččina rozkroku. Nebyl to pěkný pohled, ale to pravé překvapení mělo teprve přijít až ve 24,00, kdy se v Kuřaččině klíně objevila pikoleho rozdováděná hlava. To už se nocí neslo Krupkovo hrůzostrašné kvičení.

Tolik k Pikoleho zrození. Ale ani v pozdější době neměl život jednoduchý. Kuřačka ho odmítla kojit ("Ta veška má zuby jako pila!") a namísto toho ho napájela naftou z kanystru. Jiného by to zabilo, leč Pikole po této stravě jen kvetl. Kuřačka nakonec pochopila, že se svého syna stejně asi nikdy nezbaví, a tak se o něj přestala alespoň úplně starat. Vzhledem i k absolutnímu nezájmu dr. Cassise opouští Pikole záhy rodný Pohřební ústav a nastupuje nelehkou službu u vydřidušského sedláka Sedmihektara. Jeho práce zde by se dala charakterizovat všelijak, ale my se budeme držet oblíbené Pikoleho verze: "Do polí lotrovi kálím!!" Ano, Pikole byl opravdu využíván (zneužíván?) jako sedlákův hnojař. Za tímto účelem mu Sedmihektar sestrojil malý vozík, do něhož byl

zapřažen kozel. Pikole seděl na vozíku a jeho výkaly dopadaly otevřeným dnem přímo na pole. Díky této službě byl často terčem posměchu vesnických dětí, které za ním čertovsky povykovaly zahanbující: "Pikole, Pikole, Pikole, na pole, na pole, na pole! "

Z těchto trapných situací nebylo Pikolemu nejmépe a dětem sliboval strašlivou pomstu, jenže tím jeho utrpení nekončilo. Daleko větším nebezpečím se pro něj stali totiž sedlákovi psi. Je to až k nevíře, ale Sedmihektar někdy skutečně vypustil pro legraci své tři dogy na pole a ty pronásledovaly vozík zděšeného Pikoly, který již nekálel, neboť měl řiťku staženou strachem. Četně jizvy na jeho zadnici pak nasvědčují tomu, že psi občas vozík dohnali.

Takové bylo tedy Pikoleho mládí a tím i naše zprávy o něm končí. Z pozdější doby se ještě zachovala divadelní hra hovořící o jeho proměnách během přátelského večírku s jedinými Pikoleho přáteli - Mužem a baronem Očumělovem.

PODIVUHODNĚ PROMĚNY
FARÁŘE PIKOLY A BARONA OČUMĚLOVA

Stálá scéna : Pokoj se třemi židlemi, postelemi a nočními stolky.

Osoby : Farář Pikole
Baron Očumělov
Muž

PROMĚNA PRVNÍ

Muž sedí po celou dobu u nočního stolku, stále něco píše, občas se chechtá. Baron Očumělov a farář Pikole stojí výhruzně proti sobě.

Očumělov : "Baron Očumělov přijel a ty se směješ tím svým ksichtem? Máš to úředně vyřízený? Dones pivo a bačkory! Jsem skaut a eskymák a budu si dělat prdel z jeho prdele!"

Pikole : "Zase prdel !"

Očumělov : "To je vona! Co furt chceš, vždyť já jsem jen dělník a žiju v příkopě, né ty !"

Pikole : "Přijde mraveneček Froutěňáček a bude se smát se mnou!"

Očumělov : "To bych se na to podíval! A hele, tady někdo leze s kyblíčkem a s lopatkou!"

Pikole : "Se žlutou? Tak to je on!"

Očumělov : "Má červené trenýrky."

Pikole : "Zašlápl jste ho !"

Očumělov se náhle otočí a ukáže na Muže : " Nezašlápl! Tady je!"

Očumělov dále křičí na Muže : " Pak to lejno sežral a nic mu nebylo, i když mi půjčil křídla! Ale - Kam se na mě se-rou, já mám tričko s Herou!"

Baron se náhle uklidněn zadívá na cigaretu a zasněně praví :
"Jaký to veliký krab !"

Pikole též slovně útočí na Muže : "Prášile, ty stará figuro, ty seš ale kus chlapa! Kdybys sežral hnědý bo-růvky vykadíš je jako černý!"

PROMĚNA DRUHÁ

Očumělov : "Byl jsem ve Vietnamu!"

Pikole : "Co furt rejpeš? Nedovoluj si na tatínka, ty...!"

Očumělov : "Takovej blbec je můj fotr? Cha, cha cha !"

Pikole : "Vypráskám tě z baráku, ožralo !!"

PROMĚNA TŘETÍ

Farář Pikole má v ruce kertáček na zuby namočený ve svěcené vodě. Baron Očumělov stojí na posteli, nadává a vykřikuje. Muž cosi píše a chechtá se.

Očumělov : "Náš farář si zase vyplachuje hubu !"

Pikole : "Neodrazuj faráře od svého výkonu, Pavlíku z Pavlíkova !"

Očumělov : "Kálím na tvoje řeči, žide Izáku !"

Pikole : "Ty pse pohanská !"

Očumělov : "Farář Pikole přijel, aby se u nás zadarmo nažral a porozdával nám trochu ze svého rozumu !"

Farář Pikole se otáčí zády k baronu. Chystá se odejít.

Očumělov : "Kam jdeš, Izáku? Snad nemáš chuť na ženskou ?"

Farář Pikole uražen odchází : "Vy neposedové !"

PROMĚNA ČTVRTÁ

Baron Očumělov a farář Pikole se o něčem dohadují. Muž cosi píše a chechtá se.

Očumělov volá na Muže : "Mámo, přine opasek !"

Třesoucí se Pikole se schlíple dotkne Očumělovovy nohavice:

"Mámo, prosím tě, peč raději buchty !"

Očumělov : "Co si to dovoluješ? Nesahej namne! Snad ses do mě nezamiloval? To snad ne, vždyť já si pošilhávám po jiném!"

Zálibně si prohlíží Muže: "Ludmila je pěkná holka, jen kdyby měla všechny čtyři ruce. Ale za to ty ! Jen se na tebe podívám, uřezal bych ti prsty u nohou !"

Pikole si zoufale schovává špinavé nohy a volá : "Ne, táto, ne!"

Očumělov si po chvílce pohazuje prstem Pikoleho nohy : "Tak, a zas o jedn míň. A tady se teď bude někdo učit! Zítra přijede teta a ty mi klidně saháš na nohy! Nevíš, že mě má rád Karel Plicný? To se divím, vždyť nebýt těch tykadel, tak je to docela pěkný chlap."

PROMĚNA PÁTÁ

Baron Očumělov a farář Pikole se drží kolem ramen a povídají si. Muž cosi píše a chechtá se.

Očumělov : "Tak si představ, že nám strejda žere naše děti!"

Pikole : "To se divím, vždyť jsou v prodeji již celé dětské soupravy ! A i kdyby se mu nelíbily, tak si je na burze může vyměnit."

Očumělov : "Ale když má na to dítě chuť, tak ať si ho sní. Nejsme přece žádný idealisti!"

Pikole ukazuje na stěnu a vykřikuje : "Podívejte se z okna! Starý Kučerový už zase visí dítč od zadku! A Kučera je nakládá přímo do vagónu. Byznys je holt byznys. Ta Kučerová nakojí na každým prsu dvacet dětí!"

Očumělov : "Podívej, mají bílé uši!"

Pikole : "Náš dědeček je měl taky bílé a nikdo ho nechtěl stejně koupit."

PROMĚNA ŠESTÁ

Baron Očumělov a farář Pikole si rozhorleně vyměňují názory a zuřivě gestikulují rukama. Muž cosi píše a chechtá se.

Pikole : "Ano, snědla jsem ho, ale vždyť mu hlavička před tím uvízla mezi dveřma !"

Očumělov : "Ale dříve, než se tak stalo, připravila jste ho o uši a nos! A hned jste si je uvařila! Jakým způsobem ?"

Pikole : "Ne tvrdo !"

Očumělov : "No vidíte! A to není váš první prohřešek. Když se mi před rokem narodila dcerka s usárnou na zádech a chtěla mi skočit do náruče, přistrčila jste jí kotel s vařící vodou!"

Pikole : "No a? Stejně mají vaše děti ruce jako vidličky !"

Očumělov : "A víte proč? Lámou se jim prstíčky !"

PROMĚNA SEDMÁ

Farář Pikole a baron Očumělov si povídají. Muž cosi píše a chechtá se.

Pikole má oči upřené ke stropu : "Hyn sa Hukáže! Svatý Fedore sestup !!"

Očumělov potměšile promlouvá k Muži : "Všimnul jste si, že Pikole vypadá jako Frankenstein? Říkají mu teta Ohera !"

Pikole ho zaslechne a ušklíbne se : "Koneckonců ani vy nevypadáte nejlíp. Ale od té doby, co nosíte punčošku, je to lepší."

Pikole monolog : " Náš děda je blbec. Šel do války sám."

PROMĚNA OSMÁ

Baron Očumělov a farář Pikole si povídají, Muž cosi píše a chechtá se.

Očumělov : "Co teď dělá váš syn Netopejř? Nosí ještě kacířskou beranici?"

Pikole : "Furt dělá sněhuláky !"

Očumělov : " Ale tak si z toho nic nedělejte, vždyť nohy nejsou žádný zázrak!" Obrátí se na Muže : "Ani když máte černý ponožky !"

Pikole : "Otočte list, stačí nážhavit dráty !"

Závěrečná scéna : Baron Očumělov, farář Pikole a Muž se drží kolem ramen a vesele zpívají finální píseň:

" UPÍR LÍTÁ V NOCI
JSME TO ALE KLUČI ! "

Vzdechy

Vzdechy to je řeč

které se říká

dlouhá tyč

My jen vzdycháme, vzdycháme...

Jak to jen je?

Nejdřív na nás házejí

krvavé hadry

Jsou to hadry

stočené do koule

a dopadají na naše hlavy

Nevzmůžeme se na nic

Na nic

Blázní...!

Blázní neházejte!

Neházejte...!!!

Opičky

Skáčou opice

pro radost svých opičáků

Jsou malé ale mají už

vypoulené oči

vyzařující světlo opičí lásky

Mají též růžové prsty

a radost

že můžou skákat

Skáčou opice

skáčou

Mláďata

Hořící krb

Ďábelská hra jisker

Dříví praská

potom utichá

a zkomírající oheň se naposledy

olízne nad sladkou pochoutkou

A teď už si jen sednout

a poslouchat pískot netopýrů

v studeném komínu

nad vyhaslým ohništěm

kde se jejich skřeky

stávají stále zběsilejšími

To hledají...

To hledají svá mláďata

Mrtvý prach

na dně krbu

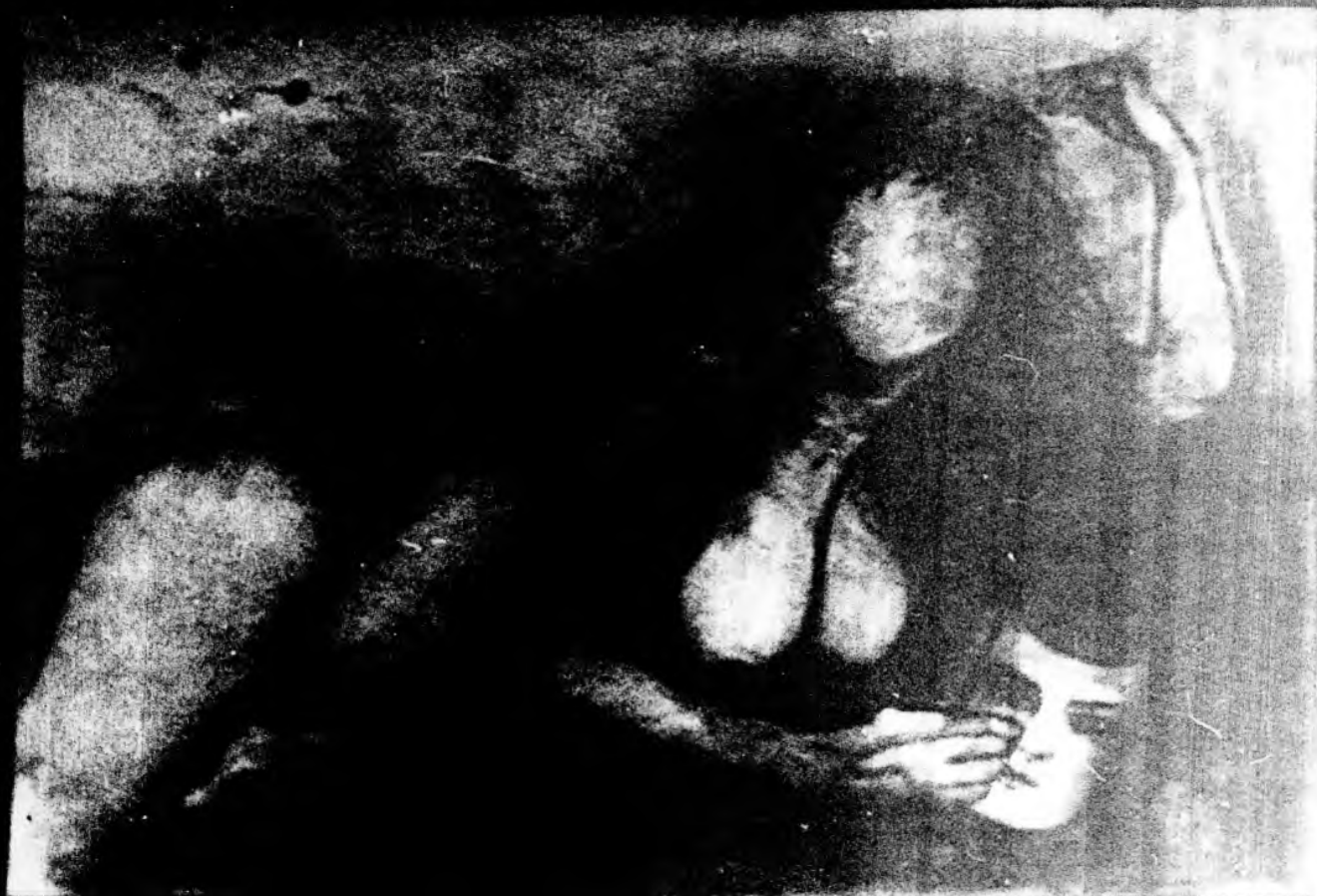
Bratři

Byli to dva bratři a žili v malém hliněném domku pod strání. Měli dlouhé, jakoby sluncem pozlacené vlasy, pod hustým obočím průzračné modré oči a pleť, podobající se ve světle hladině jezera. V létě trávili celé dny v chladném šeru lesa, sbírali ostružiny nebo sladce a bezstarostně polehávali v mechovém porostu. Tak se také stávalo, že jejich domek někdy celé dny a noci zel prázdnotou. To bratry natolik okouzly smutné lesní končiny, že nadobro zapomněli na praskání a vůni březového dřeva, i na sténání a hlas ohně, předoucího v kamnech jejich stavení.

Přišla zima. Domek a všecken kraj osaměl, jen za mrazivých nocí hnal vítr planinou táhlé a hladové skučení vlků. Bratříčci leželi na podlaze, schouleni v teplých kožešinách a pozorovali postavy, přechmárávané plamenem po zdech. Tu náhle mladší z nich promluvil: "Pověz, bratře, co tě trápí. Přes den kolem chaloupky obcházíš a stále o čemsi přemítáš. Pověz, spolu si promluvíme a hned bude oběma lépe!" Chvilí mlčeli a pak ten druhý pravil: "Vzpomínáš, loňské zimy na saních jsme se vypravili do údolí "Nepoznaných" přátele navštívit. Toho dne se ale brzy setmělo, vánice nás z cesty svedla a my jen náhodou dorazili k hledanému cíli. Sotvaže však jsme na prahu stanuli, všichni hned byli k nám tak dobří. Ke stolu přizvali a jíst a pít každý z nás jak chtěl, mohl. Na stole tam pak malý stromek stál a naši přátelé pod ním dárky si chystali. Proč bychom i my nemohli...?" Mladší chlapec nadšeně zatleskal. "Správně, bratříčku, správně! Hned zítra stromek přinesem a jeden druhého také potěší." Poté se opět stulili do svých kožíšků, zasnění, jak se příštího dne navzájem překvapí.

Stromek zářil jak kouzelná lampa. Bratři se tís-
nili v rozích svého nevelkého příbytku a napětím žmoulali
v prstech kousky březové kůry. Mladší z nich začal koneč-
ně hovořit: " Tak já, aby ti nikdy nebylo smutno....."
Otevřel dveře a ze tmy vytáhl plátěný pytel, v němž cosi
zlostně frkalo a škrábalo. Ven vyskočil malý medvěd
a rozběhl se komorou. "Bratříčku, bratře.....ty jsi
hodný. Pěkně jsi mne překvapil. No, teď já. Na chvíli zav-
ři oči a až ti dám vědět, můžeš je zase otevřít. Starší
bratr sáhl do ohniště pro hořící poleno, stoupl si před dru-
ha a vyřkl výzvu. Ten naposledy otevřel své krásné modré
oči. Pak mu z nich zasyčelo a on navždy upadl do věčné
tmy.

/Zdeněk - 1983/

"Smršt, křik, vše propadá do věčných vírů, trhá na kusy a znovu skládá v pomíjivé tvary, aby bylo záhy smeteno. Nekonečný pochod v nekonečnu a v nekonečných podobách. Ale k čemu? Z čí vůle? Z vůle člověka? Z vůle boží?"

Těchto pár řádků mi Milan napsal někdy v březnu roku 1986 a mě se teď s odstupem 21 měsíců při čtení prvního dílu "Nového Skien" opět vybavily. A to i přes to, že naše tehdejší, téměř dvouleté spory skončily naprostým nezdarem a pokud něco přinesly, bylo to naše závěrečné rozhodnutí, že se do něčeho podobného vícekrát pouštět nebudeme.

Milan však přesto nezhálel a jak se mi později svěřil, neúnavně pokračoval v práci na svém díle "Nový Skien" nebo také Calabrie, započatém před šesti lety. No a to už netrvalo dlouho a jeho první díl se ocitl na stole u mne doma.

Celé dílo se skládá ze čtyřech dílů, přičemž ten poslední stále ještě není dokončen a celkem by mělo mít něco ke třem tisícům stran. Milan zde využívá svých znalostí dějin a do skutečně se seběhnuvších událostí si přimýšlí v Atlantickém oceánu ostrov "Nový Skien", který se stává jádrem celého vyprávění.

Jelikož se nám prvotina našeho kamaráda zdá hodna zveřejnění, rozhodlo se ji Noční město v příštím roce v omezeném nákladu vydat. Bližší informace s recenzí a ukázkou naleznete ve třetím čísle časopisu "Pikole".

I.

Staré pravdy ukryté v továrních zdech
těžší nad hlavu dělníka

Hlavu s tíhou práce

monterek prosáklých olejem a zimou
neustálých výpočtů

výplatních pásek

Tělo unavené nevyspáním

Žluté konce prstů

Plíce plné dehtu

Staré pravdy

ukryté v továrních zdech

a v podlahách tisíckrát prošlapaných

Najednou vidí

nade vším běžet visící oblohu

a křičí

KLID

KLID

klid

klid !!!!

II.

Nosí s sebou

už stovky směn

po továrně

ve špinavých hadrech

dým

kašel

únavu

radost a myšlenky

S knížkou v ruce mačká se v autobuse
nacpaném dělníky
Polyká uspěchaný smog
aby druhý den
začal zase znovu

III.

Demoralizující buzerace
V nesmyslném spěchu
Stříbrné stojany
Plastické výrobky
Samota a odcizení
Zatímco v kantýnách utrácíme
Za mizernou sekanou
A v potu tváře
Rozřezáváme srdce vzájemnosti
Za živa pomalu umíráme
V hluku za ostnatým drátem

IV.

Plamínky hněvu tečou po nebi
a jarní plískanice si brouká ukolébavku
pro unavené pracující
usínající na gaučích
vedle světélkujících obrazovek
přikrytí světovými zprávami
na plátcích novin
zatímco na jejich střepeň Vesmíru
vyrážejí vředy a nádory
a rozleptaný úsměv navždy
pozbyvá dětské sladkosti

" M.I. CHYSTAJÍ SVÉ PAMĚTI !!! "

Tuto zprávu uveřejnila NOC ve svém prvním čísle z listopadu 1982. Od té doby uplynulo pět let, ale jak se zdá, kde nic tu nic. Abychom si tedy ■ svého slibu dostáli, opět jsme se k práci na Pamětech MI vrátili a podle všeho by měly být někdy v polovině příštího roku dokončeny. Na ukázkou nyní uvádíme krátký úryvek z části "Berlín '87".

Shrnul jsem si rukáv a pohlédl na rafičky hodinek: 9,10. "Sakra, už tu měli bejt!" "A pořád ještě neroznášej!" - odvětil Míroš a přejel očima po ostatních. Nálada byla mizerná a ohnivě peklo včerejší noci teď proměnilo naše tváře do podoby vyčerpaných a otupělých trpitelů. "Já bych se nato vysral! A to sme si dneska mohli chlastat zadarmo!" - navázal Milan a ukřivděně zamířil obličejem do dveří. Štěpán s Evženem prohodili pár vět na téma druhého pohlaví: /Kde....., Kam....., Dáme jen pár piv....., ...a třeba i společnou.../ Bylo mi zle a přesto i pouhý náznak možnosti z jejich hovoru mi projel jako jehla mezi nohama. Zatraceně chlast. A pořád ještě neroznášeli! Náhodou jsem zrakem zavadil o Hurťu, ale hnus mi okamžitě odmrštil hlavu jinam. Žít ještě a být tady Zdeněk Burian, tak nové vydání Lovců mamutů ma ilustraci navrhnout.

9,30: Dveře hostince, na jehož průčelí se skvěl nápis "Erzhammer", se rozlétli, dovnitř vstoupila skupina šesti německých výrostků a zamířila k našemu stolu. Tady se mladí germáni zastavili, vyrovnali do řady a cvakajíce klouby o jeho desku sykli: "Heil Hitler!" "Radši si sedněte" - rozmrzle přitakal Míroš. A jak by taky ne? Ještě pořád neroznášeli.

Balada o Sydu Barrettovi

A od těch dob
má paní
od těch dob
kdy jste se satak ohromující
zběsilostí
začala po nocích
zmítat na lůžku
a vaše bílé čelisti
v záchvatu totální nesmyslnosti
drtily maso a kosti
a vše co se **drtit**
dalo
musel jsem jen s největším sebezapřením
potlačovat smích
neboť vše bylo naprosto jasné:
upsal jsem se mu
a ten zářivý pištec
to zvíře
s chlupy v tlamách zatmění
to jsem byl prosím pěkně
JÁ
a nyní bych vás s dovolením požádal:
Prohlédněte si dobře
moje oči
Dobře si prohlédněte
moje oči

/1982/

Příběh předválečných šatů

Prosím, nechoď teď pryč!

Jen to ne! TO NE!

Já tě prosím a ty nesmíš.....

Ne, nemůžeš mě tady nrchat samotnou

Víš, kdyby tak tvý oči mohly vidět!!!!!

Hele já sem.....

Hele já.....

NEDOVOL, aby ti zdání zacpalo uši

a když se dobře podíváš

a když se dobře podíváš!

DOBŘE SE DÍVEJ!

JEN SE DÍVEJ!!!

Oba sme přece v kleci

a jen spolu se z ní

můžem dostat ven!

a ty nesmíš věřit všemu

co ti tady povídali

Jen řekni

řekni

kdo zná víc než tulačky ?!

a takhle to dělaj tulačky

a takhle zase zlý holky

a takhle se to dělá kosou

kosou, sluncem

kosou, sluncem

SLUNCEM

KOSOU

KOSOU

SLUNCEMI!!!

Vidíš

a tohle si tady nechaly vzpomínky

a tohle zpíval jeden opilej chlap

a tady to zase peřiny

okna

záclony

střevíčky

a velké kuchyňské nůž

no a tady jsem jednoho rána

spatřila nebe plný bílejších leknínů

a zčernalejších třešní co praskaly samou něhou

protože ten dům

milej, zlatej

ten dům

rozmlátil sám svatej pán

a já se k ránu probrala na podlaze

a měla tělo v popáleninách

Víš, kdybys tak.....

KDYBYS TAK.....

Kdybys kosou a sluncem poranil

tuhle bosou holku

ty šaty by byly tvoje

jenom tvoje

To mi věř!

→ *prošba* Andělíčku krásnej
→ *prošba* Ty andělíčku můj
→ *důraz* Můj ty, ty, můj, můj, jen můj !!!

z
v
y
c
h
i
e
h
i
↓
Ty z moře
nebe
ze tmy
větru

→ *prošba* Ty an.....
→ *zajímavé* Ty an....., an....., aha...., ha..., al..lalá
→ *důraz* OPATRŇ schody studí

z
v
y
c
h
i
e
h
i
↓
a ještě jeden
ještě dva
jeden, dva
jeden, dva
Co teď jen já ?!

→ *změna, údiv* Co zase já.....?

z
v
y
c
h
i
e
h
i
↓
Tak malej
krutej
sladkej
hroznej !!!

z
v
y
c
h
i
e
h
i
↓
Já ve dveřích s krásou tančila
ve dveřích mých
ve dveřích mých
tam do střepeů krása s
krásou

→ *malá poznámka* tam na záda krása mě
srazila

Chtěl bych, aby můj život byl jako tažení ptáků nad mořem. Jako průzračné vzdušné cesty albatrosů pod ztrácející se tváří slunce. Ty nádherný šílený exhibice ve větrech a nebi. A pak tma s očima hvězd, hodiny ticha a klouzání časem, hodiny letu s hlavou schoulenou na měkkém křídle. A možná, že mne ptáci jednou vyslyší a možná se ještě jednou narodím a někde na útesu, zatímco dole bude běsnit zchvácené bílé moře pozdravů ze všech koutů světa. A bude to někde na jihu v kraji del-fínů, pomerančů a snědých urostlých dívek, které budu pozorovat z těch výšek s jediným, tak zoufale nesplnitelným přáním, abych mohl být ještě jedinkrát a třeba na pouhý den a noc, na dobu ne delší než jedno jediný milování, člověkem.

/1986 - Zdeněk/

N O C V B E R L Í N Ě

I/

Toho dne bylo nesnesitelně dusno. Ohluka štiplavého prachu se v mračnech vznášela ulicemi ohlušenými výbuchy, sesuvem zdí a poletujícími úlomky bomb. Z berlínských domů, zahaleny do cárů kouře, šlehaly k nebi plameny a ulice se jedna po druhé ztrácely pod duněním vojenských aut a obrněnců. Město bylo ze všech stran ohklíčeno a i přes neustávající odpor zbytků německých vojsk bylo zřejmé, že jeho potupa je otázkou několika dnů, snad hodin. Němci se však své poslední naděje nechtěli vzdát, jako smyslů zhavení se vrhali pod kola valících se ruských ohlud, stále ještě doufající ve zvrát, který by jim vrátil ztracenou slávu a velikost.

Rolf klesl k zemi. Něco ostrého rozřízlo vzduch nad jeho hlavou a on se prohořil do husté tmy, v níž jako by z dále k němu doléhal hlas. Když opět otevřel oči, našel všude kolem sebe roztrhané kusy těl - prsty, ruce, nohy, hlavu s široce rozevřenými ústy, pokoušejícími se ještě cosi smrtelně důležitého sdělit. Po dlažbě, pár desítek metrů před ním, skřípěly pásy tanku a po jejich hoku přikrčeny draly se kupředu stovky postav. Stiskl spoušť. Dvě z nich prudce ustrnuly v pohybu a sesuly se dolu. Následovala další exploze. Rolf vrávoral ulicí a pod okem mu teklo cosi lepkavého. Měl dojem, že ho výhuch připravil o ruku, **pozdvíhl** hlavu ke slunci a spatřil muže v bílém, jak s ní v podpaží stoupá vzhůru. "Stůj ! Co to děláš ?! K čemu by ti byla ? Vrať mi ji ! "

Ale neznámý se jen ohlédl, přes ústa mu přelétl neznatelný úsměv a on pokračoval dál, až se mu ztratil v modrých prostornách tam nahoře. Rolfovu tvář spalovala nesnesitelná hořst a on tušil, že jedna její polovina musí být na uhel sežehlá. Stoupal nyní úzkou postranní cestou do konce a jakoby zázrakem se mu podařilo vytratit se z dosahu hlavní. Domy z obou stran ulice se mu v představách přibližovaly k tělu a on byl přesvědčen, že v každém příštím okamžiku je rozdrtí. Neutichající bolest mu jako kotouč ocelové pily projížděla lehkou a silueta okolí i budov se smršťovala do miniaturních tvarů, aby vzápětí, napumpována gigantickým kompresorem fantazie, vyrostla do obřích vlnících se konstrukcí. Zcela ztratil pojem o čase. Jediná vteřina byla mu dnem, stejně jako den mohl být pouhou vteřinou. U vchodu jednoho z domů se zhroutil na dlažbu a s vypětím svých posledních sil se vplížil dovnitř. Tady se dostal až nad schodiště padající do jakéhosi sklepení. "Ruka! úloje ruka!!!" Chvatně začal zkoumat své tělo, to mu však zprvu odhalilo pouze rány a krev splývající do abstraktní temně rudé skvrny. Až pak si jich konečně všiml. Prvá, druhá, třetí, ...šestá, ...osmá. Ruce, jeho ruce! Ruce, které se jak chapaďla točily kolem těla, protahovaly, zkracovaly, jejich povrch zarůstal černým ochlupením a na závěr^{se} jedna po druhé zapířely o zem. "Co to je?!!" Pokusil se s nimi urazit několik metrů a vrátil se nazpět. Šlo to bez obtíží. "Tolik noh může mít snad jen pavouk." -to ho vyděsilo. "Cože, pavouk? Pavouk!!!" Jenže v hlavě se o slovo opět přihlásila ta krutá, vyčerpávající hořst. Zavrával nad olvorem a poté padal, okamžik neslyšně padal prostorem, až narazil na dno sklepa, kde pozhyl vě-

domí. A tady v šeru a tichu započal jeho podivný příběh.

II/

"Když jsem se probral a rozhlíd kolem sebe, našel jsem jen něco jako mazlavou kaši. Příšerně se mi to lepilo na tělo a co horší, pořád hlouběji a hlouběji jsem se do toho propadal. Chtělo se mi ívát, ale věděl jsem, že bych si tím jen přihoršil. A tak jsem kolem sebe raději začal rejdit všema těma chlupatejma výrostkama, trčícíma mi teď z těla. Pomohlo to. Pak jsem se pokusil vybavit si, kdo jsem. Kdo jsem....., já totiž především vůbec nevěděl, co vlastně jsem. Hmyz, či snad cosi většího? Po chvíli jsem se ale přeci jen rozpomenul. Vypadalo to, že jsem něco podobnýho pavouku a před chvílí mě vítr sfoukl do kaluže. Takle představa zůstala z celý mý minulosti tím jediným, na co se dalo navázat a prostředí, kde jsem se nacházel mě v ní jen utvrdilo. Byla to zatopená nora a mě v ní ze všech stran ohklonovaly stěny, jen tam, tam na pravo pár metrů od místa, kde jsem se teď zmítal, vystupovaly z hahniska nad sebou se vrstvicí kamenný výčnělky. Vyrazil jsem tím směrem. Po chvíli úporného boje s živlem se mi podařilo zachytit se předníma tlapama první obtuby. Přelezl jsem jí a s neopsatelným uspokojením se tady svalil. Bylo mi, jako bych zhubatý vyváznul přímo z naruče. Jakmile jsem si trochu oddech, rozhodl jsem se, že se po plošině taky rozkukám. Na jedný straně u zdi se něco lesklo. Taková nádhera, hned jsem si to vyběh obhlídnout. Byl to stěp a já měl jedinečnou příležitost prozkoumat svůj zevnějšek. Abych se přiznal, zpočátku jsem si s ním

nevěděl rady, neboť vše z něj se spíše podobalo rozježené-
 mu strništi, uprostřed něhož kralovala chlupatá hlava, oz-
 dohená párem hlýskavých černých korálek. Když jsem se na
 sebe dostatečně vynadával, usoudil jsem, že by bylo dobré,
 kdybych ve své cestě vzhůru pokračoval. No a to už jsem
 se drápal přes druhý okraj. Na tohle období si příliš
 nevzpomínám a ani v náznaku si nejsem schopen vybavit,
 jak dlouho mohlo trvat. Víím jen, že jsem se dostával stále
 dál a dál, vzhůru do nových vyvýšenin, abych jednoho dne
 zjistil, že nahoru už není kam. A tehdy mi padla do oka
 mezera v otevřených dveřích. Že bych.....? A jelikož by-
 la moje zvědavost neumlčitelná, vnikl jsem davnitř a ocit-
 tl se v apartmá se třemi menšími místnostmi. Bylo tu út-
 ulno a teplo a já, přemožen únavou, jsem v jedné z nich
 usnul. Jaká jen chyba, neboť netrvalo dlouho a už jsem
 byl jakýmisi podezířelými zvuky ze svého spánku vyrušen.
 Zavětlil jsem, přichystán okamžitě vyrazit k nejhližší
 skrýš. A v té chvíli se rozlétly dveře a do pokoje
 vstoupil ohromný dvounožec. Cosi jej překvapilo a já si
 všiml, že hledí přímo k mému útočišti. Nato začal vydá-
 vat zmatené zvuky, které působily dojmem, jako by měl obr-
 z něčeho strach. To mi však již nemohlo zabránit, abych
 se hleskurychle snesl k zemi a ukryl se před ním v rohu
 komnaty. Prapodivný tvor mezitím pokračoval ve vydávání
 zvuků, ale jak jsem postřehl, ty s odstupem času slábhly.
 Byly to takové ohlé, ne sluchu nelihé tóny, jenže já si
 jimi hlavu příliš nelámam, cítil jsem jedině strach,
 strach, který mi strašlivým pařátom svíral vnitřnosti.
 Ležel jsem u jedné stěny stočený do klubka a snažil si
 namluvit, že mne takto z té výšky nemůže být vidět. Opět
 jsem se mýlil. S přibývajícím časem vzrostla netvorova

smělost a on se pomalými kroky vydal k místu, jež zůstalo mou poslední nadějí. A to už jeho postava zastínila prostor nade mnou. Celý jsem se roztlásl, očekávaje okamžik, v němž budu rozdrčen. A tehdy se to stalo. Dvounožec ze sebe vyloudil ještě několik tónů a pak po mně natáhl ruku. Dotknout se ale nestačil. Smrtelná úzkost mne donutila ohnat se po ^{h'} a skrz naskrz ^{ji} proděravět svými kusadly. Živočich ustoupil. Byl zaskočen mou statečností a nezhylo mu víc, než opatrně vycouvat z místnosti ven. Když zmizel, všiml jsem si, že tu po něm na vzorkované látce pokrývající zem zůstalo několik krvavých skvrn. Prozatím bylo tedy nebezpečí zažehnáno a nyní bylo na mně, abych zosnoval plán jak odsud uniknout. "

III/

Helga S. byla starší, přesto však stále ještě půvabná žena. Pracovala jako sekretářka u menší, náhytkářské firmy a na svém pracovišti nikdy nebyla středem pozornosti. Její manžel stál v čele jednoho mnichovského bulvárního plátku a po vypuknutí války s Ruskem byl odvelen na východní frontu, kde hned v prvních dnech bojů padl. Helga zůstala sama. Byla to žena, která své nitro před světem úzkostlivě chránila a snad právě proto nikdy neměla mnoho přátel. Ničím nevynikala a její uzavřenost později způsobila, že jí její okolí nazývalo podivínskou samotářkou.

Válka pomalu končila a nyní, když se hoje přesunuly do samotného Berlína, mnozí jeho obyvatelé zahále zalezli do svých úkrytů. Helga však ne. Od první noci, kdy se hlavní město říše začalo hroutit do trosek a v jeho

ulicích se stále častěji objevovaly ruské uniformy, zůstávala sedět u okna ve svém pokoji a hledíc na dílo zkázy, uvažovala, co teď bude s jejím hrdým národem. A přišel konec a ona si jednoho rána uvědomila, že namísto střelby zavládlo v ulicích ticho a klid. To ji přimělo vyjít ven. Sotvaže však opustila dveře domu a urazila několik kroků, rozlehla se nedaleko od ní střelba. Musela nazpět. "Jak dlouho to ještě bude trvat?" -zamyslela se u ██████████ svého bytu. "Co je nutí k tomu, aby stále umírali?" ^{Dřeře} "Byly otevřené a to ji překvapilo. Vešla dovnitř a strnula. Na posteli v jejím pokoji se na čtyřech hrbil otrhaný německý voják. Chybělo mu oko a pravou část obličeje měl na škvarek spálenou. Též jeho pravou ruku a celé tělo pokrývaly spáleniny a seschlá krev. "Bože!!!" -vydechla. "Co chcete! Já....." Jeho druhé oko chaoticky těkalo z místa na místo a hlava se v pravidelných intervalech klátila ze strany na stranu. Vycenil na ni zuby a ji ta znetvořenost vklínila do rámu dveří. "Podívejte se, jestli chcete..... Já.... Nic zlého.... Pomocť....." Muž se po čtyřech vrhl k zemi a několika mrštnými pohyby dorazil do rohu místnosti, kde se stočil do koule, levé oko stále upřeno na ni. Celý se chvěl a chvílemi bylo slyšet chrapot, deroucí se z hrdla ven. Helga se vzpamatovala. "To jsem nechtěla! Nemusíte se bát. Tady jste v bezpečí. Teď se prospíte a já se pokusím sehnat nějakého lékaře. Buďte klidný, žádného Rusa sem nevpuštím." Došla k místu, kde ležel, snažíc se působit co nejpřívětivějším dojmem. Pak k němu opatrně zamířila rukou, aby mu něžně přejela po vlasech, ale to se jí již nepodařilo. Jakmile totiž chlap spatřil pohyb mířící k jeho tělu, zcela nečekaně mrštil lebkou a svými zuby jí prokousl dlaň. ^{Poté} ██████████ sebou počal divoce smýkat a ukazuje jí své za-

krváčené čelisti, chroptěl jak zvíře, jemuž se odřezává hlava. Otřesena tím výjevem, couvala dále ke dveřím. Konečně za ní houchly a ona se sesula na podlahu, vzlykající jak malé dítě.

IV/

"Dnes ráno jsem ve svém útulku našel misku s něčím, co mým nozdram příjemně zalahodilo. Přebývám nyní pod postelí u okna a pozdává se mi, že je zde pro mne prozatím poměrně bezpečno. Nečekaný objev mi přinesl hodiny věhání a utrpení. Co když vylezu ven a můj věznitel se na mne odkudsi vrhne? Byla to muka, ale hlad zvítězil. Připlížil jsem se k potravě. Zjistil jsem, že je to pokrm velmi chutná a tak netrvalo dlouho a já s hřichem jak balvan opět odpočíval pod svým přístřeškem. Zde jsem také usnul a měl děsivý sen. Zdálo se mi o dvojnóžci, který mne jím pronásledoval. Lapil do sítě a za strašlivých holestí celého sežral. Procitl jsem propocený úzkostí a zjistil, že mne sen neklamal. Místností se ke mně přihlížovala jeho strašidelná kopyta. Tak přece! Cítil jsem, že se hlíží konec. Netvor se zastavil a začal znovu tvořit ty tóny. Nepochybně věděl o mé skrýš, ale proč otálel s útokem? Jeho hlas byl žadonivý a prosebný, mne tím však neohelstil, pouze jsem pochopil, že krom všeho je též nebezpečně záhudný. Pak přišly první pochybnosti. Co chce, co po mně může chtít? Proč neotevře a nenechá mne prchnout? A co znamenají ty tóny? Já sám bych nic podobného nesvedl. Chtěl jsem se o to v jednom okamžiku pokusit, ale naštěstí jsem od svého úmyslu včas upustil. Jistě by se pak vrhl k místu, kde ležím a.....! Ta představa mne opět roztrásla hrůzou. Podařit se mi tak prch-

nout, být někde nepřekonatelně vzdálen a sám, šplhat po stéblech trávy, vyhřívat se na slunci. Přišla noc a živočich zmizel. Konečně jsem si mohl vydechnout. Světlo, dopadající teď oknem, proměnilo pokoj v krajinu modrých stínů. To mne uklidnilo a já se mezi nimi cítil být šťasten. Co by tomu řekl asi on? Pokusil jsem se vyloučit z hrdla několik zvuků. Byl jsem překvapen. Podobaly se těm jeho.

V/

Dny plynuly, ale vztah mezi Helgou a jejím novým společníkem se stále neměnil. Jako by snad bariéra, oddělující tyto dva světy, byla nezdolatelnou a definitivní. Ženu to soužilo, neboť s nešťastníkem cítila a nepřála si víc, než aby se opět navrátil do své původní, lidské podoby. Sama dohře nevěděla, co jí k tomu vede. Nebylo by přece nic snadnějšího a rozumnějšího nad to, kdyby se tohoto přívažku zbavila. Proč mu tak pracně ohstarává stravu, když sama nemá. Proč..... Celý byt nyní nesnesitelně páchnul. Muž kálel a močil na zem a jeho výměšky jí byly často rozmetány po pokoji. A ona to každý den odklízela, dlouhé hodiny na něj mluvila, ale výsledek se ne a ne dostavit. Jako by ten člověk již nebyl schopen zbavit se své zvířeckosti. Pokud se náhodou stalo a ona spatřila jeho tvář, musela s odporem otočit hlavu jinam. A možná to byl dříve inteligentní a pohledný člověk. A tohle jí děsilo ze všeho nejvíce. Ta do nebe volající chatrnost lidských hodnot. Z toho důvodu si také častokrát pokoušela namluvit, že vše, co s ním prožívá je pouze ohludný sen, který s tím jak se probudí, navždy odejde.

Ovšem sen to nebyl a Helga se musela se svým údělem dál smířovat, dál propadat v hezvyčodné zoufalství a nepěstěnou hruhou rukou stírat slzy z tváří. A ona se sama sebe ptala, jakýže smysl má tento její život, život, který přináší jen utrpení a hořkost? K čemu v něm pokračovat? Proč se tu týrat s tímto zvířetem, které na ni cení zuby a valí se v jejím pokoji? A její otázky pak obyčejně zamířily hlouběji do minulosti. Kde zůstal její muž a kdo za něj rozhodl, že už se nevrátí? Tolik o tom snila. Vlastně přes celou tu odpornou válku věřila, že tomu jednou tak bude. Ne, teď už ví, že ne! Vše, co zůstalo, je trocha vzpomínek a pár, časem žloutnoucích fotografií. A v takových chvílích se po kruhu myšlenek a vzpomínání vracela opět k podivnému nájemníkovi. Znovu a znovu musela hledat způsob jak s ním navázat kontakt. Přes všechny nezdary měla v poslední době dojem, že v jeho chování jisté změny přeci jen nastaly. Již se netřásl, když k němu hovořila a jednou dokonce za její přítomnosti vylezl ven a hltavě před ní chlemtal z misky. Bylo by potřeba, aby si získala jeho důvěru a on pochopil, že z její strany mu žádné nebezpečí nehrozí. A pak.....? Uvažovala i o tom, uvést ho do skutečnosti nějakým silným otřesem. Ale mohlo pro něj ještě něco být otřesem? A nebylo lepší, zahrne-li ho porozuměním a láskou? Láskou? A je vůbec schopen cosi takového vycítit? Zdá se, že jeho vnímání okolního světa je zříženo jen a jenom na pudové instinkty. A pak ta jeho tvář! Bože! Nelze z ní vyčíst zhora nic! Vešla do pokoje a sedla si tu na zem. Chvilí mlčela a potom začala tiše hovořit. Vyprávěla o svém dětství. Narodila se na venkově, otec byl sadař a za jejích domem byla strán, která se vždy během léta ohsypala květy ovocných

stromů. A tady poznala to nejsladší, co jí její život daroval. Vyprávěla o dni, kdy otec zemřel a ona s matkou a bratrem zůstali sami. Aby mohli přežít, hrzy museli sad prodat. Úpory se však rychle minuly a tak bratr odešel pracovat do jedné z berlínských továren. No a po krátkém čase ho následovala i ona. Nebylo lehké uživit se ve městě a ona záhy vytušila, že časy kouzelného mládí jsou pryč. A pak zemřela i matka, od bratra ji odloučila armáda a předtucha se stala skutečností. V té době se také vdala, vdala za muže, k němuž zpočátku nic necítila a potom už si nedokázala představit, že by se od něj měla někdy odloučit. A začala válka. Zprvu se mu sice dařilo unikat frontě, jenže později tomu neunikl ani on. No a asi za půl roku ~~na to~~ přišla ta strašná obálka. Zhroutila se. Je možné, že by v případě jejího muže došlo k omylu? Ano, jistě, že je to možné! Nejspíš teď leží v nějakém polním lazaretu a už hrzo ho pošlou domů! Ano, vrátí se! A to si opakovala tak dlouho, až uvěřila. Jenže on mrtev byl! Helga vstala, došla ke klavíru, který byl umístěn u protější stěny a spustila prsty do kláves. Hudba prostoupila místností a unášela ji kamsi do neznáma, pryč z pout jejího osudu. Ani nepostřehla, jak dlouho to vlastně trvalo, ale když skončila, rozléhal se místností nářek a sténání. Ten znetvořený muž ležel za jejími zády a zdravou část tváře si do krve rozdíral o zem.

VI/

"Ani si už nevzpomínám, jak se to všechno seběhlo. Zase byla kolem tma a já podřimoval. Začal jsem si tady zvykat a myslím, že dvounožec nemá v nejbližších dnech v úmyslu mě usmrtit. Ale, kdo vlastně může vědět, co se spřádá v jeho hlavě. Prostě jsem usínal když se znebadání

otevřely dveře. Zbystřil jsem, vyčkávaje, co se bude dít. Venku byla tma a mne překvapilo, že sem přichází právě v tomto čase. Co chystá? Choval se poněkud nezvykle. Sedl si na zem a začal opět vyluzovat tóny, které už ze sebe také dokážu dostat i když ještě nevím, čemu by měly sloužit. Zabýval se jimi tentokrát poměrně dlouho a já po nějakém čase shledal, že mne tu jeho přítomnost prakticky neruší. Když skončil, nastala krátká pauza. Poté odkráčel k dřevěné krabici u protější stěny a zasedl k ní. A tehdy se stalo něco, co nejsem schopen blíže popsat. Zaslechl jsem smršť, jenž proměnila mé nitro v skomírajícího tvora. Drtila mne a rvala ven vnitřnosti. Chtěl jsem se vrhnout k dvounožci a prosit ho, ať toho nechá, ať si se mnou udělá, co se mu zlíbí, jen tohle, tohle ne. Ale procítl jsem až ráno, vysílený uprostřed pokoje."

VII/

"Od toho dne se mezi námi mnohé změnilo. Pochopila jsem, že ten člověk je schopen cítit. A nejenom to. Zastoužila jsem i proniknout do jeho nitra, poznat minulost. A mně už najednou vůbec nevaňila jeho znetvořenost, měli jsme teď cosi společného, ale marně bych pro to hledala slov. Po té večerní události se jeho vztah ke mně začal rychle měnit. Již se přede mnou neskrýval, často mne dlou-

ze a pátravě pozoroval a já měla dojem, jako by jeho dřívější obavy nyní vystřídala úcta. To ale mohlo být pouze mé zdání. Rozhodla jsem se, že mu budu pravidelně hrát, v naději, takto v něm probudit jeho umlčené já. Zprvu to přijímal velmi těžce a i velmi jemná hudba mu způsobovala stavy, při nichž se kroutil a svíjel jak had. To zase bylo bolestivé pro mne a tak jsem vždy už jen po krátké chvíli musela místnost opustit, zanechávajíc ho jeho blouznění. Bylo to nelidské a já častokrát chtěla všeho zanechat, jenže něco mi v tom bránilo. Později se mu podařilo překonat počáteční trýzně. Vnímá teď hudbu jinak a někdy to dokonce vypadalo, jako by začínal pronikat do jejích tajů. Naše společné večery se protahovaly a já pozvolna ztrácela prvotní výčitky. Tak uplynul další rok a já se téměř přestala stýkat se svým okolím a městem, jehož ulicemi se opět rozléhala směsice lidských hlasů, rachot motorů a skřipění tramvají. To vše se však odehrávalo za našimi zády, neprodyšně odděleno zdmi bytu."

VIII/

"Zvykl jsem si a neumím si představit, že bych odsud ještě měl odejít. Dvounožec je naprosto jiný tvor, než jsem se kdysi domníval. Jeho svět je plný tajemství a on mi jistě nechce a ani nikdy nechtěl ublížit. Jak jsem se mohl tak mýlit? Na druhé straně, nebýt jeho hudby, nechápal bych

to nejspíše dodnes. To ona mi otevřela oči. Pravda, zpočátku pro mne byla utrpením a bolestí. Kolik nocí jsem protrpěl v mukách, o nichž jsem netušil v čem může tkvět jejich jádro a dvounožec mne takto měl ve své moci. To mě přinutilo začít hledat východisko, způsob jak odolat, jak se zatnout a proměnit v kámen. Mimo křečovitě zatvrzelosti, jenž mne příšerně vysilovala, se mi ale nedařilo pokročit dále. Bylo to něco, jako by mne víchř stahoval do propasti, zatímco já se s vypětím posledních sil držel výčnělku skály. Pochopil jsem, že takto bych dlouho nevydržel. A pak mne napadlo proměnit tóny v cosi konkrétního. V něco, co by se dalo sledovat, sáhnout si na to. A tak jsem začal pro zvuk hledat podobu, neboť jsem doufal, že s obrazem se budu moci vyrovnat mnohem snadněji. Vlastně ani nemohu říct - začal hledat. Vše vyplynulo samo ze sebe. Nejprve to byly jen zmatené útržky, ale později se mi už zjevovali tvoří pohybující se nebem, stáda zvířat dusající zem a též podivní dvounožci, k nimž byla má náklonnost stále citelnější. A já je vídal tiché a opuštěné bloudit světem, jako by spáchali něco, před čím se pokoušeli uniknout. A pak se také stávalo, že jsem již nebyl pouhým pozorovatelem, nýbrž jedním z nich. Pro mne to bylo ohromující poznání a co bylo překvapivé - můj nedávný sok prožíval tyto chvíle se mnou.

" Když se jednoho rána rozezvučel zvonek na dveřích mého bytu, ani jsem tomu nemohla uvěřit. Od vypuknutí války jsem se svých přátel úzkostlivě stranila a teď už jsem vlastně žádné neměla, neboť většina těch, kteří nepadli během bojů, odešla z Berlína a jistě na mne již nadobro zapomněla. Po chvíli váhání jsem ale přeci jen stiskla rukojeť kliky a pohlédla ven. Za dveřmi stál tak třicetiletý muž. Měl nevýrazný obličej, šedivé vlasy a mile se na mne usmíval, zatímco já bezvysledně hledala v paměti. "Tak ty si už na mne nevzpomínáš? To jsem se tolik změnil?" Konečně se mi vybavil syn mé přítelkyně z dětství, Karel Werner. "Karle, no ne, tebe bych tu opravdu nečekala. Samozřejmě, že jsem tě poznala. Co tady prosím tě děláš?" "Všechno ti povím, ale nebudeme tu přečte stát mezi dveřmi." Zarazila jsem se. Hlavou mi kmitlo, jak by se asi díval nato, kdyby ho tady objevil. Ne, to jsem nemohla připustit. "Nezlob se, nepůjde to." Zastoupila jsem mu výhled do místnosti. "Teď vážně ne. Ale snad to tolik nevadí, můžeme se sejít později." Odvětila jsem a zakončila to vše výmluvným úsměvem. Bylo na něm patrné, že je zklamán, ale situaci vyřešil obstojně. "Ach tak, promiň. Potom tedy někdy jindy." "A kdy?" Zeptala jsem se. Navrhl schůzku po poledni dalšího dne a já souhlasila. Když odešel, oddechla jsem si, a přesto jeho po-

hyby, oči i ústa tu se mnou ještě dlouho setrvaly."

X/

" S Karlem jsem se skutečně sešla a před tím setkáním proseděla dlouhý čas doma před zrcadlem. Vyprávěl o všem možném, o svých cestách, o zemích, kde bojoval a později se ukrýval před frontou, o tom jak se vrátil a našel rodný domov v troskách a dále a dále. Jenže já ho vlastně vůbec neposlouchala. Jediné, co jsem vnímala, byl jeho dech, to jak mi tiskne ruku, ústa na dosah. Nemuseli jsme si nic předstírat. Objednal pokoj v jednom hotelu a já přes vše i teď musím přiznat, že jsem byla šťastná. A on? Pro něj prostě v tom čase nebylo místa. Nevím a nechci o tom přemýšlet, přesto nikdy nezapomenu na to, co jsem spatřila, když jsem se po třech dnech vrátila. Choulil se mi jako pes k nohám, vychrtlý a po bradě mu stékaly sliny. Poklekla jsem a přitiskla jsem si jeho hlavu na prsa. "UŽ ti to nikdy neudělám, slyšíš! Nikdy ti to už neudělám." Bylo mi příšerně. V myšlenkách mi nastal zoufalý zmatek a já se pokoušela najít tam pro sebe ospravedlnění. ^Marně. Co následovalo si již nevzpomínám, z celého toho dne se mi vybavuje pouze noc. Za okny Berlín plný světla a my ležíme vedle sebe na podlaze. Nad námi krouží ptáci a pak střemhlav padají dolů, aby narazili do našich těl. "

"Nevím kolik mohlo uběhnout času od chvíle, kdy jsme tu vedle sebe poklekli. Najednou přestal být podstatným a nebylo proč se jím zabývat. Bylo to krásné, dokonce tak krásné, že bych za ty okamžiky darovala i celý svůj život. Z něžného snu jsme byli vytrženi až několika údery dopadnouchými na dveře bytu. Trochu mne to zneklidnilo a on okamžitě znovu zašel pod lůžko, kde bylo slyšet, jak se třese. "To nic, počkej a já se vrátím." Nevím, proč jsem to vyslovila, stejně tomu nemohl rozumět. Došla jsem ke dveřím, kde se teď již rozléhal Karlův opilý hlas. "Helgo, slyšíš, otevři!" "Co tady děláš takhle pozdě? Zbláznil ses! Vrať se domů a přijď zítra." Úzkostí se mi sevřelo hrdlo. "Ne, otevři! Nebudu čekat do zítřka!!! Nebo tam zase někoho máš? Chci ho vidět, slyšíš, chci ho teď hned vidět!!!" Začal cloumat klikou, kopat do dveří a pak se do nich i několikrát vrhl. "Jdi nebo zavolám.....!!!" Vletěl dovnitř a vypadal jako rozdrážděné zvíře. "Ukaž mi ho nebo si ho najdu sám!" Nedokázala jsem ho zastavit, vtrhl do pokoje. Zprvu se mi zdálo, že mi snad uvěří. Byla tam tma a on nepostřehl nic podezřelého. Pak se ale nečekaně sehnul a objevil pod postelí jeho tělo. V tom okamžiku se mi zastavilo srdce. "Tak tady si! No tak koukej vylezt a já ti to hned vysvětlím! Slyšíš, vypadni odtamtud!!!" Nebyla jsem schopna slova. On si totiž v té tmě vůbec nevšiml jeho tvá-

ře. Proletěl teď místností ke kamnům a vzal si od nich sebou železný pohrabáč. Opět se sehnul a začal do něj surově bodat. "Tak vylezeš! Vylez nebo ti zpřerážím hnátty!!!" Ten pod lůžkem teď vrčel jako rozzuřený pes a zertů a po bradě se mu na zem řinula krev. Pomalu mu ubývalo sil a jeho pohyby stále výrazněji ochabovaly. To už do něj bušili ale hodnou chvíli a on teď přijímal rány zcela apaticky. Nevydržela jsem to, chytla to ožralé zvíře a zoufale ho táhla ven. "Ne, slyšíš, tohle nesmíš!!! Všechno ti vysvětlím! Karle!!!" Jenže on mne udeřil do tváře a pak se mnou smýkl o zem. A tehdy se stalo něco, s čím v té chvíli nikdo z nás nepočítal. Ten dole se náhle probral, z úst se mu vydral skřek a on se vymrštil ven. Na další rány již Karel Werner neměl čas. Mocné ruce jej totiž strhly na zem a jako ocelové kleště se sevřely kolem jeho hrdla. A on se již na nic dalšího nevzmohl a po chvíli tu ležel nehybný jako kterýkoliv předmět v místnosti. Rolf tu nad ním okamžik postál, pak usedl. "Budeme ho muset odnést." Přikývla jsem. "Ano, odneseme ho a pak.....!" Vstal, objal mne a já se přitiskla k jeho tělu, jenž se otřásalo údery srdce.

XII/

Ani jednou jsme za celou tu dobu nepromluvili. Byli jsme jako dva stíny, dva stíny na zdi a každý z nich pak k tomu druhému udělal krok. Milovali jsme se celou příští noc a pak další a další. Unaveni leželi na zemi a naslouchali, jak se přes naše těla tiše valí chladné vlny a odnáší celý ten svět s válkou, Karlem, mým mužem a odnáší i nás. A já jednou k ránu pochopila, že tady je to místo, kam jsem

měla dojít. A já toho rána vstala, naposledy přejela očima po blízkých věcech, poklekla u jeho těla a nožem otevřela naše zápěstí ke svobodě. Stiskl mne, oči upřené ke stropu a mně se zdálo, že jistě vidí nás dva na nějakém jiném horizontu, na jiné nekončící cestě, ale pak se i mé oči zavřely a v pokoji kdosi opatrně zatáhl závěsy a zhasil svíce.

/1985 - Zdeněk/

Naděje

A já vím
že naděje je láska
v opuštěném čekání
křik ptáků na nebi
že naděje je soucit
s našimi nadějemi
skrytými pod poduškou noci
v níž sníme svůj melancholický sen
kterým pochodují smutní vojíni
a šeptají
že naděje je víra
vedoucí nás ze tmy do života
do života plného naděje

Ráno v blázinci

Ocelové ráno bubnuje klouby
na dveře blázince
na naše srdce
mlčenlivě žijící ve svém ráji
mezi dozorci v bílých pláštích
mezi zhroucenými židlemi
kde vlasatými pohledy
procházejí
naše klavírové ryby

I.

Fialové ulice uhybají tmou do nekonečnosti času.

Jdu a nenacházím volné hodiny ve tmě tmoucí šeptaných
myšlenek.

Jdu, bez zastavení spěchám k vlaku, který mne odveze z tohoto
vybombardovaného města.

Jdu.

Jdu, sotvaže se vleču s rozedranými botami představ.

Jdu a fialové ulice čekají přede mnou.

Fialové ulice, aby mne pohltily.

II.

Ve vinárně jsou okna - směr snů, chůze po svitu hvězd.

Minulosti roztává srdce láskou

a krása a šílenství si sedli spolu na římse.

STUDIE BOLESTI

I.

Žijeme ve vězení

Umíráme v pasti

A nic než k horšímu se nezmění

V této době

jež naší je.

II.

Hrobníkova ruka přejíždí po piánu

bez zbytečných tónů.

Umělec vyvolený smrtí.

Rozevlátý mistr, opilý slávou z tolika nadělení.
A snem hrobníka je pohřbít svět.
A snem hrobníka je věčně se hrabat v zemi,
neboť to je výsada.

/Luboš - 1983/

Pokud máte zájem spolupracovat v budoucnosti
s Pikolem, své připomínky, příspěvky i ilustrace zasílejte
na adresy :

Štěpán Kot
V úžlabině 19
20/11-2
PHA 10 - Malešice
108 51

nebo

Zdeněk Bálek
V úžlabině 19
19/11-2
PHA 10 - Malešice
108 51

Vydalo Noční město
jako svou 15. publikaci
ilustrace Jitka
Chal. n. m.

Příhran prosinec 1987

